

FOUT GELD
CASINO

Willem Mulder

Fout Geld-3, Casino

Copyright © 2023 Willem Mulder

Auteur: Willem Mulder

Omslagontwerp: VM Holding Druk: Pumbo/Amazon

Vormgeving binnenwerk: VM Holding

ISBN: 9789083067865 NUR: 332 Genre: Detective/misdaad

Gebaseerd op historische feiten, mensen en plaatsen. Dit is echter een werk van fictie en een gelijkenis met een bedrijf of persoon is puur toeval. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Fragment

'Je bent te laat, ze gaan nergens meer naartoe,' hoorde hij een schorre stem zeggen. Hij keek geschrokken opzij en zag een man in een stoel zitten. Eigenlijk hing hij erin. Met zijn armen om de leuningen hield hij zich krampachtig overeind. Onder zijn stoel lag een plas bloed. Hij had een pistool in zijn handen dat hevig trilde.

'Ben je de chauffeur?'

'Nee, ik heb hier niets mee te maken,' stotterde hij nerveus.

'Uiteraard, je kwam toevallig langs.'

Dirk besepte dat zijn excuus stom klonk.

'Bel 112,' zei de gewonde man en hij hield de loop van het wapen op de indringer gericht. Het trilde, maar de blik in de ogen van de man liet niets te raden over. Hij zou zeker schieten en aan de lichamen op de vloer was te zien dat hij dat al eerder had gedaan.

1

Het was aardedonker en de twee mannen met zwarte bivakmutsen liepen voorzichtig achter elkaar over het schuine gladde dak.

Ze moesten een stukje spiegelgladde dakpannen oversteken en de grote man hield de riem vast van de eerste.

Hij liet zich blindelings leiden en wilde er niet aan denken wat er zou kunnen gebeuren als een van hen een misstap zou maken. Het was eigenlijk niet logisch dat hij de riem vasthield, want de slanke man voor hem zou zijn massieve lichaam nooit houden als ze zouden gaan glijden. Maar hij had dit als voorwaarde geëist, anders was hij thuisgebleven. Voor geen goud liep hij op kop in het donker, en al helemaal niet op een dak.

De voorste man stopte en tikte kort op de hand van zijn maat.

Dat betekende dat ze het doel bereikt hadden.

De dakkapel stak door omgevingslicht van onderen schimmig af tegen de lucht.

Hij zat in een schuin aĳopend dak van een eeuwenoud grachtenpand, met het hoogste punt ongeveer zestien meter boven de grond. Boven het kozijn van de kapel stak een dikke balk twee meter uit de gevel. Die werd gebruikt om meubels en ander groot materiaal naar boven te takelen.

De grote man wist wat hem te doen stond.

Hij plantte zijn voeten tegen de rand van de uitbouw om een veilige en stevige ondergrond te vinden.

Het was maar goed dat hij in de duisternis de diepte niet zag, anders was hij geheid in de problemen gekomen met zijn hoogtevrees. Zijn maat had er lang over gedaan om hem over te halen het dak op te gaan, maar de woede dat hij zijn baan was kwijtgeraakt had de doorslag gegeven.

Hij wilde wraak op het bedrijf dat de ellende veroorzaakt had. Dat zijn baas de ware schuldige was, was bijzaak en kwestie twee.

Uiterst voorzichtig zette hij zijn rugzak neer, haalde er een stevig nylon touw uit, gooide dat over de balk en trok het vast. Het was hun anker én vluchtroute. Hij voelde zich direct wat beter. Voorzichtig kroop hij terug en hij legde de rol op het platte dak, waar zijn maat al aan het werk was. Die had in de tussentijd zijn tasje met gereedschap naast een aluminium kolom neergezet en was druk bezig met een paar ringsleutels.

Er was nog geen woord gewisseld tussen de twee.

De leidende man schroefde een plaat los van de gladde metalen kolom voor hem en trok die een stukje open. Toen hij voldoende ruimte had tussen de plaat en kolom knikte hij tevreden. De lange draad die hij op zijn schouder had hangen had twee stickers op de uiteindes. Voorzichtig trok hij de beschermlaag aan het einde van de draad eraf en plakte die op een contactblok. Het andere uiteinde ging op de opbouw van het frame. Daarna schroefde hij de complete plaat los en zette hem voorzichtig achter de kolom. Hij controleerde zorgvuldig of de draad niet klem zat of los kon schieten. De omleiding hield het contact van de beveiliging intact. Bij het verbreken ervan zou het hele pand in het licht baden en het geluidsalarm afgaan.

Dirk, de leider van het stel, zat op zijn knieën voor de grote metalen kast op het stukje plat dak en draaide met een speciale sleutel een klep open. Daarna schroefde hij voorzichtig de isolatieplaten los van de wand en legde ze netjes naast de kolom. Binnen in de metalen ruimte bevond zich de pomp voor de circulatie van lucht in en uit het pand. Onder in de kast en achter de motorpomp zat de doorgang van de ronde aluminium ventilatiekoker door het dak naar de kelder. Het was bekend voor hem, het was tenslotte allemaal door hemzelf aangelegd.

Bas, de grootste van de twee, keek niet-begrijpend naar zijn maat en naar het gat in het blok dat toegang moest geven.

‘Ik weet dat je die truc met je schouders kunt doen,’ ũuisterde hij, ‘maar daar kom je toch niet door?’

Zijn vriend grijnsde. ‘Daar heb je groot gelijk in, daarom moet de ombouw eruit.’

Hij pakte een tang uit zijn rugzak waarvan de grip met tape was bekleed. Dat was om geluid van metaal op metaal te voorkomen als hij de moeren zou losdraaien. Hij wist uit ervaring dat dit soort lawaai heel ver kon reiken, vooral als er weinig tot geen omgevingsgeluid aanwezig was.

Bas zat naast hem, volgde het werk en wist dat hij de technische kennis had om te helpen, maar de ruimte in de kast was veel te klein. En ook het minuscule lampje waaronder Dirk werkte was daar niet geschikt voor. Hij vertrouwde zijn maat en keek geduldig toe, maar hield wel krampachtig het touw vast.

Dirk legde een paar moeren opzij en trok aan de motor, die een stukje opschoof en vrijkwam uit de bouten waarmee hij vast had gezeten. Hij gebaarde naar Bas, die het begreep. Die liet het touw vallen en wreef over het blok met zijn handschoenen om grip te krijgen. Hij tilde het gevaarte met moeite uit de kast.

‘Dat kloteding is loeizwaar,’ mopperde hij zacht.

Dirk knikte. Daarom liet hij het liever over aan zijn vriend, die in de categorie superzwaargewicht viel. Hij was zelf slank en lenig, maar ontbeerde de kracht die zijn maat wel had.

Ze zaten hier midden in de nacht op het dak door een plan dat ze in een impuls in de kroeg bedacht hadden. Een half jaar geleden waren beide vrienden plotseling zonder inkomen komen te zitten. Het was een schok, want het kleine bedrijf waar ze werkten, dat voornamelijk airco’s installeerde, had veel orders. De onderneming werd ineens failliet verklaard door gebrek aan baten, zoals dat zo mooi heette. In gewone taal betekende het dat hun baas de rekeningen niet meer kon betalen. Dus ook hun loon niet.

De oorzaak van de bedrijfssluiting volgens het onderzoek was wanbeheer door gokschulden. Woest waren ze geweest, maar er viel niets meer te halen. De bank en de belastingen gingen voor.

De woede was overgegaan in berusting, maar ook in wraakgevoelens. Langzaam had zich een plan ontvouwd.

Ze wilden compensatie, en wie zou dat beter kunnen betalen dan de oorzaak van dit alles?

Zonder enige ervaring besloten ze het casino te beroven, daar lag immers hun geld.

‘Hoe moeilijk kan het zijn?’ had Dirk opgemerkt. ‘We doen zoiets dagelijks, eh ..., deden het dagelijks, alleen omgekeerd.’

‘Klopt, maar dan komen we wel door de voordeur naar binnen en werken we aan de buitenkant van een pijp, niet erin!’ had Bas verongelijkt opgemerkt.

Dirk wist dat zijn vriend gelijk had.

Ze waren amateurs en hadden geen ervaring, maar besloten toch om het door te zetten. Wat er ook gebeurde.

Ze hadden na hun ontslag gezocht naar een nieuwe baan in hun branche, maar dat was nog niet gelukt.

Het probleem was dat ze solliciteerden als koppel. Dat had twee redenen. Ten eerste omdat ze al sinds hun opleiding samenwerkten en dat zo wilden houden. De andere was dat Bas boven de drie meter verstarde en geen voet meer kon zetten, laat staan werken. Wie wilde er nou een installateur aan het werk zetten met hoogtevrees? Dirk liet zijn vriend niet vallen en was loyaal. Samen waren ze een prima team, dat vakwerk aŕeverde.

Ze hadden uiteindelijk wel wat gevonden, buiten hun branche.

Basiswerk in de nieuwbouw. Het plan was om volgende week te beginnen. Aan- en afvoerbuizen aanleggen. Dat betekende ploeteren in de modder. Niet hun opleidingsniveau, maar er moest wel geld op de plank komen voor de huur en eten.

Dirk had de vage hoop dat ze het konden uitstellen of zelfs annuleren als ze deze klus zouden klaren. Anders moesten ze woensdag aanstaande om zeven uur klaarstaan voor de bus die hen zou ophalen.

Hij keek naar Bas, die met de zware motor in zijn handen over het dak schuifelde. Die zette het logge ding voorzichtig tegen een schoorsteen. Het gevaarte zou later gewoon weer gemonteerd kunnen worden, het was niet nodig om iets te beschadigen als het niet nodig was.

Dirk demonteerde de pijpen en legde ze naast de kast met de moeren en bouten er netjes naast.

De kast was uiteindelijk leeg, met onderin een gapend gat van het hoofdkanaal. Niet echt aanlokkelijk om in af te dalen, want het was niet veel breder dan een van de bovenbenen van Bas.

Veel te smal voor een gemiddelde man, maar Dirk had tenslotte zijn schoudertechniek en de rest van zijn lichaam was nu eenmaal smal. Bas gaf hem het touw aan met de sluithaak, die hij vastklikte aan de stevige band die kruislings om zijn borst zat gebonden. Dirk pakte de nylonkabel aan met zijn handschoenen en stak zijn benen door het gat. Hij liet zich voorzichtig zakken. Met zijn ellebogen op de rand wenkte hij zijn vriend.

‘Ik geef je een seintje als je de rugzak kan laten vieren,’ fluisterde hij.

‘Bij het onderhoudsluik zit een alarm, vergeet dat niet. Daar kunnen jij en de rugzak niet langs.’

‘Ik stap eerder uit,’ zei Dirk nonchalant, alsof hij het over een tramhalte had.

Bas keek hem met ontzag aan en was blij dat hij mocht blijven waar hij was, al was het op een dak.

De duisternis had ook zijn voordelen.

Ze waren niet te zien en hij zag weinig om zich heen, dus ook geen diepte en dat betekende geen hoogtevrees.

Voor geen goud zou hij Dirk nadoen, hij zou absoluut de klus verstieren. Gelukkig was hij te breed voor het gat waar diens bovenlichaam uit stak. Hij kon eigenlijk niet geloven dat ze hier op het punt stonden om in te breken. Om deze tijd lag hij normaal gesproken in bed te ronken.

Dirk tikte Bas aan dat hij ging dalen en die zette zich schrap met het touw om zijn grote, grove handschoenen gedraaid. Dirk draaide zijn schouders naar elkaar toe en liet zich soepel door het gat zakken terwijl zijn maat het touw strak hield.

Bas keek ongelovig toe, al had hij het eerder gezien. Dat gebeurde vooral als zijn vriend dronken was. Hij vond het maar griezelig als hij zo onnatuurlijk zijn schouders opvouwde.

Maar in dit geval kwam het wel goed uit, hij kon zo door de smalste openingen, zoals hier het geval was.

Hij zag Dirk langzaam wegzakken door de opening. Rustig daalde die af door de ronde aluminium koker. Hij wist waar elke schroef zat, omdat ze de installatie zelf hadden aangelegd voor hun ârma ten onder was gegaan.

In de pijp stopte Dirk abrupt de daling met een stevige ruk aan het touw en hij luisterde ingespannen. Hij had een luid knetterend geluid gehoord beneden. Fronsend trok hij de mouw van zijn zwarte trui omhoog en keek hoe laat het was.

De wijzers gaven halfvier aan.

Volgens hun informatie ging het casino om twee uur dicht en was de laatste klant om halfdrie weg. Ze waren daar heel strikt in.

‘Behalve vannacht dan,’ mompelde Dirk in zichzelf. Moest hij het aâbreken? Hij was nog niet eens halverwege.

Als hij nog iets zou horen was hij weg.

Bas, die boven op het dak zijn maat in de lucht hield, liet zich tegen de muur zakken. Hij hield de kabel strak, die verankerd zat aan de houten balk boven de dakkapel.

Ze hadden geen communicatie en hij was aânankelijk van de signalen via het touw die ze hadden afgesproken. Hij controleerde de bundel nylon zodat het niet in de war zou raken en kon niet anders doen dan afwachten.

Eindelijk voelde hij twee korte rukjes en opgelucht liet hij de kabel volgens plan vieren. Ondertussen keek hij op zijn horloge, ze zaten nog binnen het tijdschema.

Hun doel was de afroomkluis van het illegale casino. Dirk had gezien hoe het kluisje werd gemonteerd in het kantoor boven het in-pandige zwembad van het grachtenpand. De dagopbrengsten lagen tussen de vijftig- en zestigduizend euro, zo werd er in de kroeg verteld. Nu was het weekend en als ze een beetje geluk hadden, zouden ze boven de honderdduizend euro ophalen. Als ze dit konden scoren was dat een mooie compensatie voor hun gemiste loon.

Het leek Bas volkomen onlogisch dat ze via het dak binnendrongen. De afstand naar de kluis was zo veel groter.

‘Dat komt omdat de begane grond en de werftoegang te goed beveiligd zijn,’ had Dirk verklaard.

‘Daar komen we niet ongezien naar binnen. Ik weet een betere weg, goed begaanbaar voor lenige mensen.’

Bas vertrouwde Dirk. Ze vormden al een team sinds hun jeugd in de volkswijk en hadden weleens wat uitgehaald buiten de wet, maar niet zoïets als dit.

‘Dit doe ik maar eens en nooit weer,’ had hij als voorwaarde gegeven toen hij het plan hoorde over het dak. Hij maakte zich nu al zorgen hoe hij van dit hoge klotedak moest aĳkomen.

Langzaam liet hij het nylon touw door zijn handschoenen glijden, gespitst op een signaal.

Ondertussen gleed Dirk onrustig door de koker naar beneden. Zijn lichaam werd tegen de wanden aangedrukt. De lucht stroomde razend langs hem heen door gebrek aan de ruimte die zijn lichaam in nam. De tweede pomp in de kelder deed zijn werk en probeerde de circulatie op peil te houden. Dirk telde de meters en precies op het moment dat hij dacht er te zijn, voelde hij weerstand onder zijn voeten. Hij stond nu op de splitsing net boven het plafond bij het zwembad. Lager kon hij niet gaan door de detector van het alarm dat daar zat.

Hij duwde zijn benen in de horizontale koker en gleed erin. Toen trok hij aan het touw, eenmaal kort, tweemaal lang. Dat betekende dat hij eigen steun had.

Bas gespte boven de kleine rugzak met een klimring aan het touw en liet dat vieren. Opeens verdween het gewicht van het touw. Nu begon het ergste, vond hij, het wachten.

Dirk klikte beneden weer zijn minuscule lampje aan, dat aan zijn borstzakje gehaakt zat, en duwde zich verder in de horizontale pijp. Hij nam de tijd om te luisteren, maar hoorde geen geluid meer. Het pand onder hem leek verlaten, iedereen was blijkbaar vertrokken. Gerustgesteld ging hij verder.

Hij lag plat op zijn buik en sneed met een vlijmscherpe diamantsnijder een sleuf in het aluminium ter hoogte van zijn gezicht. Hij duwde het plaatje naar buiten, zodat hij met een spiegelkje de ketelruimte onder hem kon bekijken. Toen hij er zeker van was dat er niemand aanwezig was sneed hij het gat groter. Bij het laatste stuk

schoot hij door en hij kon nog net het losgesneden stuk opvangen voordat het op de vloer zou kletteren.

Hij liet zijn adem opgelucht ontsnappen, zo'n dunne metalen plaat had een enorm kabaal gegeven. De ruimte was weliswaar verlaten, maar hij maakte liever om onder inbrekers welbekende redenen geen lawaai.

Behendig kroop hij door het gesneden gat en liet zich op de grote cv-ketel zakken naast de aircopomp. Hij keek rustig om zich heen. Het was zoals hij het zich herinnerde toen hij samen met Bas de installatie had aangelegd.

Sinds Dirk Meijer in de kroeg had gehoord dat er in plaats van een Œtnesscentrum een illegaal casino gevestigd werd, was het pand niet meer uit zijn gedachten geweest. Daar kwam nog bij dat het de oorzaak van hun werkloosheid was geworden, en zijn brein smeekte om een reactie.

Ze hadden hier vier weken gewerkt aan de cv- en luchtinstallatie en wisten alles van het pand af. Dirk kon bij het werk goed opschieten met de man van de alarminstallatie. Ze namen af en toe kofŒe voor elkaar mee en bespraken de problemen die ze tegenkwamen. Dit alles maakte hun eerste kraak mogelijk, alhoewel dat indertijd nooit de bedoeling was geweest. Ze waren niet heilig, maar hadden nooit voorspeld of verwacht dat ze ooit zouden inbreken.

Zo had hij zijn vriend en werkmaat Bas de Vries met zijn hoogtevrees zo gek gekregen om met hem het dak op te gaan. Hopelijk kreeg hij hem ook zover om eraf te komen. Dat moest absoluut voor het licht werd, anders zou zijn hoogtevrees toeslaan. Hij zag het niet gebeuren dat hij een versterde zwaargewicht op zijn rug kon nemen. Voor nood hadden ze de gracht nog, maar dat had hij niet verteld. Hij wist dat Bas dan door het lint zou gaan.

Vanaf zestien meter de plomp in, hij zou het besterven als Dirk dat voorstelde.

Maar dat was voor later, dacht hij. Hij pakte de rugzak en ging op weg naar het kantoor. Hij verwachtte niet al te veel tijd kwijt te zijn met de safe. Dit zou eigenlijk een betere klus zijn voor Bas, maar die kreeg hij hier niet naar beneden.

‘Dat ding open ik met mijn ogen dicht,’ had zijn vriend verklaard, die alleen de handleiding van een afroomkluis op internet had gelezen.

‘Tuurlijk,’ had Dirk geantwoord.

‘Maar je kan hem ook gewoon loszagen, zei Bas en hij kreeg een kleine recipro-zaag op accu in zijn handen gedrukt.

‘Gewoon een rond stuk uit het blad zagen waar dat ding aan hangt. Niet groter dan dertig centimeter graag, anders past hij niet in je vluchtpijp.’

Dirk had met verbazing naar het zaagje gekeken. Niets openbreken maar gewoon loszagen, het klonk even geniaal als simpel. Zo makkelijk kon het toch niet zijn? Maar hij had het idee omarmd en de zaag zat in zijn rugzak.

Hij opende de zware deur en tuurde voorzichtig naar buiten. De sterke chloorlucht van het zwembad sloeg in zijn gezicht. Dirk kende de route en liep langs het water van het bad. Hij trok een glazen deur open en liep langs de douches de trap op. In de kleine hal waar hij terecht kwam koos hij de deur waar een bordje vergaderruimte boven hing.

‘Zo kan je het ook noemen,’ mompelde hij grimmig.

Hij duwde de deur voorzichtig open en bekeek de ruimte.

Het interieur werd zwak verlicht door geel licht dat door de hoge ramen naar binnen viel. De nachtlampen waren rondom het pand op de gevel gemonteerd. Hij was er blij mee, want zo liep hij nergens tegenaan.

Er stonden tafeltjes met kleedjes die allemaal kaartsymbolen lieten zien. Dat kon hij zien, zelfs in de schemer. Toen hij de aanleg van de installatie deed had de ruimte een fitnessbestemming gehad, maar dat was blijkbaar niet rendabel genoeg geweest.

Prominent en in het midden van het vertrek stond een grote roulettetafel. De schuine goudkleurige emblemen aan de rand van de ronde bak schitterden fêauw.

Het witte speelballetje lag keurig in het midden. Grote nummers staken af op het groene speelveld ernaast.

Sommige mensen konden zich niet inhouden bij zo'n gokwiel, en zijn vorige baas was er een van geweest. Dirk had nooit begrepen waarom mensen gokten.

Dat hij op dat moment hetzelfde deed en ook gokte met zijn vrijheid kwam niet in hem op.

Dirk wist dat de safe in het kantoor hing en liep in die richting door de zaal.

Hij zag de drie deuren die hij zocht en liep ernaartoe. Vlakbij kon hij de bordjes lezen die erop gemonteerd zaten:

'Toiletten', 'Uitgang,' 'Kantoor'.

Hij pakte de klink van het kantoor en duwde de deur voorzichtig open. Hij knipperde met zijn ogen, want de ruimte was fel verlicht en verblindde hem enigszins na de relatieve duisternis waar hij uit kwam.

Het eerste wat hij zag toen zijn ogen zich hadden aangepast, waren de lichamen op de vloer. Hij schrok en wilde meteen vluchten. Hij draaide zich om, maar werd tegengehouden door een stem.

'Je bent te laat, ze gaan nergens meer naartoe,' hoorde hij een schorre stem zeggen. Hij keek geschrokken opzij en zag een man in een stoel zitten.

Eigenlijk hing hij erin. Met zijn armen om de leuning hield hij zich krampachtig overeind.

Onder zijn stoel lag een plas bloed. Hij had een pistool in zijn handen dat hevig trilde.

'Ben je de chauffeur?'

'Nee, ik heb hier niets mee te maken,' stotterde hij nerveus.

'Uiteraard, je kwam toevallig langs.'

Dirk besepte dat zijn excuus stom klonk.

'Bel 112,' zei de gewonde man en hij hield de loop van het wapen op de indringer gericht.

Het trilde, maar de blik in de ogen van de man liet niets te raden over. Hij zou zeker schieten, en zo te zien aan de lichamen op de vloer had hij het al eerder gedaan.

'Mag ik dat buiten doen?' vroeg Dirk tegen beter weten in. Ik heb hier niets mee te maken.'

‘Moet ik me gaan herhalen?’ klonk de stem en de loop ging richting het hoofd van Dirk en daarna naar het bureau.

‘Ik ken die gasten echt niet, wij gebruiken geen geweld,’ zei hij, alsof dat een geldig excuus was voor zijn aanwezigheid.

‘Wij?’

‘Niet degene op de grond, maar mijn vriend.’ Hij wees omhoog en viel stil. Het leek hem onzinnig om het allemaal uit te leggen.

Er was een wonder nodig.

‘Bellen,’ zei de man hees, met de loop van het pistool naar het bureau wijzend. Dirk zag de telefoon die buiten het bereik van de gewonde man stond.

Hij liep ernaartoe en keek naar de verkrampte vinger om de trekker.

‘Voorzichtig alstublieft.’

Hij aarzelde om te bellen en daarmee zichzelf aan te geven. Het was niet iets wat een inbreker normaal gesproken deed, ook al was het zijn eerste keer.

‘Laatste waarschuwing,’ kreunde de man moeizaam. ‘Zet hem op de speaker.’

Dirk hief zijn handen op als teken van overgave en pakte de telefoon.

Hij zocht naar het luidsprekersymbool op het display en drukte het in. Het geluid van een zoemtoon vulde de kamer en hij drukte 112 in. Dat was het enige wat hij kon doen in deze situatie met een pistool op zich gericht.

Op de vraag van de meldkamer welke dienst hij wilde hebben, reageerde hij kort.

‘Ambulance voor een schotwond, Utrecht, Twijnstraat, schuin tegenover de viswinkel.’

Hij legde de hoorn terug en bekeek de zwaargewonde man.

Dirk wist niet of hij verantwoordelijk was voor de mensen op de grond.

Had hij ze neergeschoten?

Was hij de overvaller of de eigenaar van het casino?

Het was alsof de man zijn gedachten kon raden.

‘Ik run dit bedrijf en heb je handlangers van deze overval te pakken genomen. De man achter het bureau is mijn bedrijfsleider.’ Hij moest hoesten en rochelde zwaar. Er kwam een golf bloed uit zijn mond.

Dirk liep naar het bureau en boog eroverheen om te kijken.

Levenloze ogen keken hem aan en een rilling trok door zijn lijf.

‘Het zijn mijn handlangers niet,’ zei hij schor.

‘Is hij ...?’

‘Ik vrees van wel.’

‘Godverdomme,’ kreunde de man. ‘Voor een paar van die klote-centen.’

Hij zakte plotseling weg in de stoel.

In zijn poging om zich overeind te houden maakte het pistool dat gericht was op het voorhoofd van Dirk een beweging en een schot klonk. Hij wist niet of het schrikreactie was of dat de man bewust schoot.

Niet dat het wat uitmaakte.